

trobem en l'excel·lent impressió que causen i les lloances que susciten aquestes obres en tots els ciutadans que les visiten. Igualada pot estar legítimament orgullosa d'aquestes millores.

Com és natural, la instal·lació de la secció de cirurgia comporta un augment molt considerable en les despeses generals de la casa. No és pas possible detallar-les en aquesta compendiosa ressenya. El lector se'n capacitarà més fàcilment amb els estats comparatius que s'insereixen en altre lloc d'aquest mateix volum.

* * *

Què manca fer? La resposta no és pas del tot falaguera. A la secció de medicina, s'ha de fer tot. S'han de fer les degudes separacions per a malalties infeccioses; s'ha de fer una galeria per modernitzar les sales existents; i cal augmentar el nombre de llits per tal d'atendre degudament el major nombre de malalts que la nova modalitat portarà al nostre Hospital. Però això no ens farà defallir: sabem que les entitats oficials, tant la Generalitat com l'Ajuntament, estan ben disposades i animades a fomentar la beneficència i assistència social. I la caritat privada, un cop passades les actuals premures econòmiques, no dubtem pas que, amb generós esforç, voldrà cooperar a una obra de tan alta i honrosa ciutadania cristiana.

* * *

I ara, sigui'ns permès de finalitzar aquesta breu Memòria retent un sentit homenatge al qui fou digníssim membre d'aquesta junta, senyor Joan Palà i

Cercós, passat a millor vida a principis de l'any actual. Per espai d'una vintena d'anys exercí, amb un zel exemplaríssim, el càrrec d'Administrador d'aquesta casa. Molt justament ha estat objecte de les més grans lloances per la seva intaxable honradesa i el seu amor al desvalgut, puix certament no podia veure una misèria sense compadir-se'n i remeiar-la, si estava al seu abast. També tenia el treball com una de les primeres virtuts, i bé pot dir-se d'ell que morí al peu del canó: la mort el va sorprendre amb la ploma als dits. I malgrat guanyar-se la vida honradament amb la suor del seu front, ell trobava lleure per a complir amb el seu càrrec d'Administrador; càrrec que exercí, com a efectiu, fins que talment les cames ja no el volien portar fins a l'Hospital. Aquesta pèrdua de forces i d'agilitat l'obligà, per la tardor de 1932, a dimitir, per bé que la dimissió no li fou acceptada sinó a canvi d'homenatjar-lo la Junta amb el nomenament d'Administrador honorari. I aquest nomenament l'omplí de joia: així podria morir amb el títol humil i desinteressat d'Administrador dels dissortats, ell que havia rebutjat càrrecs que li haurien donat més relleu i més profits materials. La seva vida ens ha d'encoratjar tots al treball i a l'exercici de la caritat.

* * *

Ha semblat convenient circumscriure les estadístiques de treballs tècnics a l'any actual 1933, per tal de no donar a aquests Annals una extensió exagerada.

Igualada, 31 de desembre de 1933.

LA JUNTA